

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: J. E. O.
státní příslušností Nigérie
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem
sídlem Baranova 1026/33, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2017, č.j. OAM-645/ZA-ZA11-K03-2016

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).
2. V doplnění žaloby namítal, že uprchl z Nigérie, neboť se obával pronásledování ze strany teroristické islamistické skupiny Boko Haram. Žalobce je křesťanského náboženského vyznání a v Nigérii, konkrétně ve městě Kuda ve státě Adamawa, působil jako kazatel spolu se svým otcem, který byl hlavním vůdcem jejich komunity a působil jako pastor. Spolu s otcem obraceli lidi na víru. Žalobce do České republiky utekl z důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

náboženské krize v zemi jeho původu a pronásledování a zabíjení lidí křesťanského vyznání. Militanti z Boko Haram již od roku 2009 ohrožují obyvatelstvo severovýchodní Nigérie a doposud zabili nejméně 14 000 lidí. Cílem této skupiny je vytvoření vlastního státu, ve kterém chce uplatňovat přísnou formu islámského práva šaría. Žalobce poukázal na různé zprávy hovořící o násilnostech páchaných členy skupiny Boko Haram. Dále namítal existenci ozbrojeného konfliktu na území Nigérie s tím, že v případě návratu je ohrožen na životě a hrozí mu mučení a nelidské zacházení vzhledem k tomu, že nelze vyloučit riziko útoku skupiny Boko Haram v místě návratu žalobce, neboť v Nigérii probíhá vnitřní ozbrojený konflikt s prognózou další expanze i mimo severovýchodní oblast země. Žalobce je dle svého tvrzení také ohrožen na životě a hrozí mu mučení a nelidské zacházení i proto, že v zemi dochází k humanitární katastrofě v souvislosti s obrovským množstvím vnitřně přesídlených osob a selhávající infrastruktury a nedostatek potravin. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a udělení doplňkové ochrany dle čl. 46 procedurální směrnice, příp. zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí, zopakoval svoji argumentaci o možnosti vnitřního přesídlení žalobce a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), měl tak soud za to, že žalobce s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 24. 7. 2016 požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Při pohovoru před žalovaným dne 27. 7. 2016 žalobce mimo jiné uvedl, že neměl svůj pas od chvíle, kdy se dostal do tábora, pak ho převzal reverend Thomas, ten, který ho opustil u metra. Kdyby věděl, že tento dokument je důležitý, tak by o něj požádal. Na dotaz, zda na ten dokument překročil hranice a nevěděl, že je důležitý, odpověděl, že to nevěděl, protože v místě, kde žil, byla náboženská krize Boko Haram, byli proti křesťanům, to byl důvod zapálení jejich domu, během toho ztratil rodiče, má pouze sestru a neví, kde se nyní nachází, od tohoto dne byl na útěku, byl jediným synem. Utekl z vesnice. Reverend Thomas mu pomohl, do té doby nevěděl, že existuje ČR, ale on mu pomohl, nikdy necestoval, dokud nedošlo k masovému zabíjení, byl rád tam, kde žil. Od té doby, co začalo zabíjení na tomto místě, už se tam necítil bezpečně. Reverend Thomas ho přivedl sem a tady se cítí bezpečně, nemá rodiče, jeho jediná sestra je neznámo kde. Reverend Thomas je běloch z Evropy, kazatel nějaké církve, kdyby ho žalobce viděl, tak by ho poznal, ale neví, kde se nachází. Je to misionář. Jede z místa na místo, je to jeho práce cestovat mezi kostely. Když žalobce utekl z vesnice, tak přišel do místa, které bylo jako uprchlický tábor pro lidi bez domova. Tento tábor je řízen nevládní organizací, dostal od nich oblečení i batoh, se kterým přijel. Reverend Thomas přišel do tohoto místa řízeného nevládní organizací, lidé mu řekli o žalobci a jeho příběhu a on mu řekl, že ho zachrání jako jediného z rodiny, který přežil, že toto místo pro něj není bezpečné. Tábor se jmenuje asi Fulanye. Je to stát uvnitř Nigérie, který se jmenuje Niger, na severu, na

prezidentském území. 18. 6. 2016 se dostal do kempu, strávil tam týden a tři dny. Hned první den si vyřídili dokumenty k odjezdu. Neví, s jakými dokumenty přijel. Na dotaz, co ve vlasti dělal, uvedl, že šel na farmu, vrátil se z ní a odvezl otce na kázání, takhle žil. Žalobce byl s otcem kazatelem. Obraceli lidi na víru, hlásali slovo Boží, to je žalobcova nejdůležitější činnost, je tady kvůli náboženské krizi, otec byl vedoucí jejich komunity, ti lidé nechtějí, aby bylo v zemi křesťanství, to je důvod, proč je tady. Měli peníze z farmy, pěstovali a produkty prodali. O mezinárodní ochranu požádal, protože ve svém místě se necítí v bezpečí a mohl tady začít svůj život. Od té doby, co přijel sem, tak zde nebyly žádné bombové výbuchy, nikdo tam nestřílel, zatímco v jeho zemi každých 20 minut slyšíte ten zvuk. Bojuje tam náboženská skupina Boko Haram, islámská náboženská skupina, bojuje a jsou to oni, kdo zabíjí lidi, není tam bezpečno, nikde, ani prezident není v bezpečí. Fungují všude, operují všude, mají na sobě bomby, jdou do kostela i do aut, všude. V noci slyšeli, jak lidé křičí, křik, střelbu, jeho otec řekl, aby žalobce nevycházel a zůstal uvnitř domu. Když slyšel výkřik svého otce, tak vyskočil oknem a utekl do lesa a další věc, kterou viděl, byl jejich hořící dům, takže začal utíkat. Nějaká žena ho vzala do uprchlického tábora Fulanye, tam se setkal s reverendem Thomasem. Otec, matka jsou mrtví, žalobce byl v bushi, ale neví, kde je jeho sestra, mohli ji unést. Tady je to jiné než u nich, tady si lidé staví ploty a nevidíte, co se jinde děje, u nich ploty nemají, takže z lesa viděl všechno. Viděl své mrtvé rodiče na zemi. Zapálen nebyl pouze jejich dům, ale domy komunity, která nebyla muslimská. K dotazu, jak se k útokům Boko Haram staví stát, žalobce odpověděl, že zde není žádné řešení, protože je to politická záležitost, nemyslí si, že je tady nějaké řešení problému. To, co si můžete přečíst na internetu nebo v novinách, se liší od skutečnosti. Boko Haram operuje všude, jsou to sebevražední bomboví útočníci, jsou všude. Na jiné místo v Nigérii se přestěhovat nemůže, protože oni terorizují rovněž tato místa. Už to není pouze záležitost Nigérie, je to komplexní. Jejich vesnice se nachází asi 5 km od lesa Sabassa, kde je jejich základna. Pokud jsou schopni cestovat 30 hodin po Nigérii, aby spáchali bombový útok, tak nikde se nenachází bezpečné místo. Nezkoušeli najít bezpečnější místo k životu. V jejich kultuře je to tak, že poslouchají otce, pokud řekne, tak nikam nepůjdete. Útok se stal v noci z 16. na 17. června. Pak byl 9 dní v táboře a pak hned přicestoval. Do České republiky přicestoval 22. 7. Na otázku, kde byl ten měsíc mezi tím, žalobce uvedl, že tomu nerozumí. Na další dotaz odpověděl, že neví, co se ten měsíc dělo, nepřeje nikomu, aby viděl, jak někoho rodiče zastřelí, od té doby to nebyl on. Začal si uvědomovat sám sebe až tuto neděli, říká pravdu. Na upozornění, že zmínil, že rodiče uhořeli, a poté, že byli zastřeleni, tak uvedl, že jejich dům shořel, on přišel o rodiče a sestra se pohřešuje, on vyskočil ven, byl v lese a sledoval to. Viděl hořící dům a viděl otce a matku, jak vyšli ven a byli zastřeleni. Říkal, že dům byl spálen, on přišel o otce, matku a sestra se pohřešuje. Na otázku, zda měl žalobce osobně konflikt s někým z Boko Haram, odpověděl, že ne, neměl žádné další problémy. Boko Haram nechce, aby z rodiny někdo zůstal naživu, musejí vyhladit celou rodinu, nechtějí, aby se dále rozšiřovali. Zaútočili na 4 domy v rámci komunity. Byla to křesťanská komunita, otec byl jejich náboženským vůdcem. Slyšeli výbuchy bomb, unášeli ženy. Žalobce nedokázal popsat, jak se dostal do České republiky. Na otázku, zda měl ve vlasti v minulosti problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií, armádou, odpověděl záporně; nikdy nebyl na policii nebo zatčen, pronásledován, není zločinec. Dále uvedl, že v naší komunitě žádné problémy ohledně sexuality nebyly. V naší zemi mají pouze dva problémy, jeden je Boko Haram a druhý je militantní skupina unášející lidi, a to je důvod, proč lidé opouštějí zemi. Ta skupina je Niger Delta Militant. Žalobce s nimi problém neměl.

7. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 1. 2017 č.j. OAM-645/ZA-ZA11-K03-2016 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12 – 14b zákona o azylu.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. V § 12 zákona o azylu je stanoveno: *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
10. V § 14a zákona o azylu je stanoveno:
„(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
11. Podle závěru soudu žalobce v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Stejně tak žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by mu mohla hrozit vážná újma uložení nebo vykonáním trestu smrti, a tudíž v jeho případě není naplněn důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu. Co se týče důvodu udělení azylu dle § 12 písm. b) či doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b), c) a d) zákona o azylu, Městský soud v Praze ve shodě s žalovaným uzavřel, že skupina Boko Haram je teroristickou organizací, proti níž nigerijské státní orgány intenzivně zasahují. Tato skupina pak zdaleka neovládá celé území Nigérie.
12. V této souvislosti lze odkázat na s. 9 napadeného rozhodnutí: *„Pokud jde o žadatelem zmíněnou obavu, že bude po svém návratu do Nigérie nalezen a zabit členy Boko Haram, protože ti se dle jeho vyjádření snaží vyhladit celé rodiny, správní orgán ji především považuje za naprosto nepodloženou až absurdní, a to jednak vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o protivládní hnutí, jehož působnost nyní nepřesahuje hranice regionu Sambisi na severovýchodě Nigérie, nezasahuje tedy do všech částí Nigérie, neovládá ani místa vstupu do země, neovládá ani místa vstupu do země, natož, aby mělo přístup k záznamům o osobách do země vstupujících; naopak jeho členové jsou cíleně státním aparátem vyhledáváni a zatýkáni. Rovněž lze považovat za jen velmi málo logické, jakož i v praxi uskutečnitelné, aby se členové BH snažili žadatele – běžného obyvatele Nigérie bez jakéhokoli vlivu či důležitosti pro toto hnutí – nalézt, navíc za situace, kdy je hnutí již výrazně oslabeno.“* Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného plně ztotožňuje.

13. Dále lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2019 č.j. 7 Azs 527/2018-24: „*Situací v Nigerijské federativní republice s ohledem na působení skupiny Boko Haram a její relevanci při posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 4. 8. 2016, č. j. 10 Azs 122/2016 - 34. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že „nikdy nebylo zpochybněno, že hnutí Boko Haram je islamistickou teroristickou organizací. Její vliv je však v důsledku operací státních orgánů roztříštěn a geograficky izolován na severovýchodě země. [...] Stěžovatelku nepronásledovaly státní orgány, ale ozbrojená teroristická skupina, kterou nigerijské státní orgány rozhodně nepodporují, ale cíleně potírají (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 – 37, nebo též ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 189/2015 – 22, bod 16 a násl.). Stěžovatelka se s žádostí o pomoc neobrátila ani na státní orgány, ačkoli tak učinit mohla a měla. [...] Nevyužila ani možnost přesídlení do jiné, bezpečné části země, v níž teroristé neoperují.“ V usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „poukazovala-li stěžovatelka také na strach z násilností páchaných skupinou Boko Haram, pak Nejvyšší správní soud uznává, že na území Nigérie probíhaly a probíhají některé místní a regionální konflikty. Není však důvodu se domnívat, že by se stěžovatelka v případě návratu do vlasti dostala do odlišného (horšího) postavení než ostatní obyvatelstvo. Federální vláda se snaží o konsolidaci poměrů, i když to s ohledem na dobu, po kterou nestabilní situace v jednotlivých částech této země panovala, není rozhodně jednoduché (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Azs 35/2012 – 68). Stěžovatelka nepředložila žádný důkaz, na základě kterého by bylo možné se reálně domnívat, že by jí v případě návratu do vlasti brozilo nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu. Nehrozí jí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, jelikož se Nigérie nenachází ve válečném stavu a na celém území této země neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68). Lokální problémy v podobě zhoršení bezpečnostní situace z důvodu bojů mezi nigerijskou armádou a příslušníky islamistické sekty Boko Haram, nadto izolované v severovýchodní části Nigérie, jsou tedy řešitelné vnitřním přesídlením.“ Obdobně viz rozhodnutí ze dne 1. 7. 2017, č. j. 8 Azs 101/2017 - 26, ze dne 23. 10. 2017, č. j. 7 Azs 318/2017 - 18, či ze dne 2. 5. 2018, č. j. 6 Azs 370/2017 - 52.“*
14. Shora citovaná judikatura ve vztahu k rozsahu působení skupiny Boko Haram je ustálená, přičemž její závěry podporují i zprávy obsažené ve správním spise. Ani žalobcem citované pasáže různých článků dostatečně relevantním způsobem nezpochybňují reálnou možnost využití institutu vnitřního přesídlení, pročez soud námitky žalobce neshledal důvodnými. Vzhledem k tomu, že vliv skupiny Boko Haram je roztříštěn a geograficky izolován na severovýchodě země, soud uzavřel, že se nejedná o mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V případě žalobce je tak reálně možné využít institutu vnitřního přesídlení, k němuž existuje bohatá a konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky č.j. 4 Azs 99/2007-93, č.j. 5 Azs 40/2009-74 a č.j. 4 Azs 99/2007-93). Nejvyšší správní soud k této otázce v usnesení č. j. 7 Azs 19/2012-22 konstatoval, že „*lokální problémy jsou také řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany. K tomu lze dodat, že posuzování možnosti vnitřní ochrany lze plně vztáhnout nejenom k azylu, ale též k tzv. doplňkové ochraně ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 - 70, dostupné na www.nssoud.cz).*“ Ve vztahu k možnosti přesídlení v rámci domovské země cizince viz např. rozhodnutí ze dne 23. 10. 2017 č.j. 7 Azs 318/2017-18 či ze dne 1. 7. 2017 č.j. 8 Azs 101/2017-26.

15. Žalobce tak měl a mohl využít institutu vnitřního přesídlení a přemístit se do jiné části země, která není v takové míře zasažena vlivem teroristické skupiny Boko Haram. Poněvadž žalobce měl a mohl tohoto institutu využít, což neučinil, je zjevné, že v případě žalobce nemůže být z podstaty věci naplněn ani důvod udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, jakožto ani důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Vycestováním žalobce tak nemůže být porušen ani žádný mezinárodní závazek České republiky, a tedy ani § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.
16. Závěrem soud na okraj uvádí, že se ztotožnil s pochybami žalovaného o věrohodnosti výpovědi žalobce. K tomu soud cituje z napadeného rozhodnutí, konkrétně z některých pasáží na s. 8-10: *„Správní orgán navíc na tomto místě uvádí, že má zásadní pochybnosti o místě trvalého pobytu výše jmenovaného ve státě Adamawa – centru skupiny BH a jednom z nejvíce postižených států aktivitami BH, a tudíž i útoku členů BH na dům jeho rodičů a jejich zabití v červnu 2016, jelikož považuje za vyloučené, aby jmenovaný po celou dobu svého pobytu ve vesnici Kaduna nebyl nejen ohrožován, ale dokonce nikdy nepřišel ani jen do kontaktu se členy BH, a to přesto, že se jeho vesnice nacházela téměř v centru samotné skupiny BH, minimálně však v místě, kde se členové scházeli a radili o dalším postupu. Pokud správní orgán doplní, že i v samotné vesnici měla být jejich křesťanská komunita v menšině oproti muslimům, kteří dle slov žadatele byli podporováni BH a negativně proti křesťanům vystupovali, již takový popis situace je v přímém rozporu s cíli a jednáním skupiny BH, která i dle slov žadatele téměř na setkání měla zabíjet křesťany, minimálně je však napadat a ničit jejich sídla.... Za další silný argument, že výše jmenovaný nepochází ze státu Adamawa, považuje správní orgán skutečnost, že v řidičském průkaze Nigérie (dále jen ŘP), kterým se prokázal Policii ČR při zahájení správního řízení s jeho osobou dne 24. 7. 2016, není jako místo bydliště uveden stát Adamawa, jak by bylo logické očekávat, pokud tam měl dle svého prohlášení prožít téměř celý život, ale hlavní město Nigérie Abuja.... Nad rámec projednávaného správní orgán rovněž poukazuje na další, žadatelem uvedené skutečnosti, které výrazně snižují věrohodnost jeho výpovědi jako celku. Pokud správní orgán pomine fakt, že pomoc měla být ve specializovaném centru pro osoby bez domova poskytnuta pouze žadateli, tj. mladému, zdravému muži se znalostí farmaření a dvou nejrozšířenějších jazyků v Nigérii, a nikoli ženě, nezletilému či jinak zranitelné osobě, pak považuje za téměř vyloučené, aby žadateli, nemajetnému a běžnému obyvateli Nigérie, byla zcela zadarmo (bez jakéhokoli jeho osobního přičinění) nabídnuta pomoc formou zorganizování cesty do Evropy, zahrnující mimo jiné i vystavení cestovního pasu a doprovodu po celou dobu letecké přepravy do Evropy. Správní orgán považuje též za jen velmi málo představitelné, aby byl žadatel zadarmo dopraven (navíc v doprovodu další osoby) až do ČR (zcela kulturně a jazykově odlišné země), aby zde byl poté doprovázející osobou ponechán, a to nejen bez finančních prostředků, ale též i dokladů, z čehož lze dovodit následné problémy s úřady či policií, což již samo o sobě vznáší pochybnosti o snaze žadateli skutečně pomoci.“* Městský soud v Praze se s citovanými úvahami žalovaného plně ztotožňuje, nemá, co by k nim dodal, a pouze podotýká, že tyto úvahy žádným hodnověrným způsobem nezpochybnil žalobce ani v řízení před soudem.
17. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně